

Un 2000 ple d'imatges

LLIBERT FERRI

L'any 1999 s'acaba a Moscou amb bravada electoral i una tardana i efímera representació de *Hair*, l'òpera rock que la dècada dels 60 va ser símbol cultural, estètic i ètic, dels joves americans que protestaven contra l'escalada a l'Indo-xina. I per més que alguns publicistes moscovites s'hagin escarrassat a relacionar i comparar el moment americà de fa trenta anys a l'ombra de Vietnam amb el de la Rússia d'ara que bombardeja Txetxènia, les diferències són patèticament inquantificables. La Rússia del 2000 s'assembla sobretot a la Rússia del lliandar del 1995, la que preparava l'assalt a Grozni. Amb la diferència que fa quatre anys encara no havia travessat tots els límits antisanitaris i la societat encara tenia esma de revoltar-se.

Els sis primers mesos del 2000 seran una cursa vertiginosa perquè en les eleccions presidencials es repeteixi l'èxit que ha tingut en les parlamentàries Unitat, aquesta aliança de Ieltsin amb l'oligarca Berezovski (a la qual s'han afegit els neoliberals de Kirienko i Txubais), creada per barrar el pas al projecte regeneracionista de centre-esquerra de l'ex-primer ministre Primàkov i del batlle de Moscou Lújkov. És l'única manera d'assegurar per sempre la continuïtat i la impunitat del ieltsinisme i del post-ieltsinisme, i d'allunyar també per sempre la revisió de les privatitzacions delictives i el robatori de milers de milions de dòlars. I la peça clau d'aquesta operació és el primer ministre (i futur president, si cap sacseja-impredictible no ho impedeix), el coronel del KGB, Vladímir Putin. Un home "enigmàtic", "tenebrós" i "perillós", si hem de fer cas dels avisos de moltes veus independents que se senten aquests dies per Moscou.

Putin, l'elaborador del vídeo pornogràfic per desacreditar el fiscal general Iuri

Skuràtov quan investigava la trama mafiosa que es perdia pels passadissos del Kremlin, se sospita que és també l'artífex d'una jugada magistral: aprofitant la indignació popular pels atemptats contra barris populars perpetrats per presumptes terroristes txetxens va desencadenar la guerra (per cert, qui van beneficiar els atemptats?, i qui beneficia la guerra?), amb què ha aconseguit el suport dels militars i de l'opinió pública al voltant dels principis patriòtics, sempre tan a flor de pell a Rússia.

Així, segons els sondatges i els estudis sociològics, la Rússia que s'endinsa en el 2000 feia anys que no es manifestava tan unida i cohesionada a l'hora de demanar "mà dura" i "plantar cara" a Occident. Entre el 60% i el 80% dels russos sembla que donen suport a aquestes idees. Aquest brot nacionalista, el més intens des de la desintegració de l'URSS, va co-

El ieltsinisme intentarà en les eleccions presidencials barrar el pas al projecte de centre-esquerra que vol regenerar una Rússia empobrida i crispada.

mençar a incubar-se durant els bombardeigs de l'OTAN contra Sèrbia, i són també el resultat de gairebé una dècada d'humiliacions. No és estrany, doncs, que el suport a la guerra de Txetxènia sigui gairebé unànime i que el 52% dels russos estiguin convençut que poden ser víctimes d'un atac nuclear.

L'onada patriòtica sembla tenir efectes amnèsics i anestèsics. És com si ningú no recordés els escàndols del robatori generalitzat. Les enquestes que fa un any deixaven Ieltsin com el polític més corrupte consoliden ara, i com més va més, el seu hereu Putin, alhora que el sector diguem-ne civilitzat de l'oligaquia (Lújkov, Gusinski) es troba perplex i desorientat, i el centre-esquerra de Primàkov i Iavlinski, a mercè d'incòmodes aliances amb els comunistes.

En l'operació d'enderrocament de les opcions progressistes, no hi ha faltat ni hi faltaran els esforços difamadors de la televisió pública, l'ORT, controlada per l'oligarca Berezovski i el seu portaveu, el periodista Serguei Dorenko. Ni tampoc les manobres de personatges com Anatoli Txubais, privatitzador de la propietat soviètica, amic del Fons Monetari Internacional i de l'OTAN, i que ara busca una assegurança de futur arrenegant-se amb el nou nacionalisme emergent.

El 2000 continuarà contemplar l'espectacle d'una Rússia empobrida, crispada i amb tendència a aïllar-se, com ha advertit Ievgueni Primàkov, que encara és l'última oportunitat guaridora d'un estat que no passa de ser un ordit mafiós, i d'una societat cada dia més malalta, sense anticossos físics ni psicològics per defensar-se de la voracitat dels seus dirigents.

Vladímir Putin, reforçat després de les eleccions parlamentàries, ha sabut treure profit de la guerra de Txetxènia.